

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1887.

Leto XVII.

Cveticam.

Vé, ljube cvetice,
Vzbudite se nam,
Ko vzpomlad preljuba
Prihaja spet k vam.

Z imenom vas kliče, —
Ne spite odslej!
Vijolice, zvončke
Pozivlje najprej.

Marjetice bele
Se tudi vzbudé,
In šmarnice ž njimi —
Kakó so lepé!

Trocentice tudi
Pokážite cvét.
In tulpe ponosne —
O, lep je tá svét!

Ant. Funtek.

Skrinja mirú in sprave.

Ozka dolina leži med visokima gorama. Na zahodnej strani moli skoraj naopično siva skalna stena, ki le tu in tam kaže kako zeleno liso, porasteno z nizko travo. Na vrhu gorostasnega pečevja se širi pusta goščava, kder raste vsakovrstno grmičevje vse navskriž, kakor bi človeška noga še nikdar ne prestopila tega kraja. Le kaka ptica ujéda prileti časih s težkimi peroti preko štrleče čerí, a milobnega petja drobne ptice pevke ni slišati tú nikdar. Tam v skalovitem prepadu se vije kakor dolga bela kača mrzel studenec, čegar votlo bobnenje in šumenje nekako otožno moti sveto tihoto. Tu in tam se razprši bistra vodica ob ostrem robovji na sto in sto delcev, da se potem zopet združi v jeden močen tók.

Neštevilni vreli so jedini skrivnostni pevei, ki med sivimi skalami in zelenim mahom pripovedujejo in prisluškovajo svoje gorske pravljice. Le redko kje pozdravlja kaka samotna cvetica žuboreče valčke, katerih srebrno peneca se vodica je tako čista in bistra, kakor pobožna in nedolžna dušica.

Vzhodno dolinsko stran oklepajo visoki gorski slemenj s plešastimi, sivimi vrhovi, kamor je le svetlim solučnim in mesečnim žarkom pristop mogoč, kder se časih stemi in pogubonosni oblaki zberó, da usujejo grozno nevihto na zemljo.

Siromaštvo in nepristopnost soteske ima le za malo koč prostora, pa tudi v teh se reže kruh, črn kakor črnilo, zelo pičlo, ker prebivalci živé v vednem bóji s pretečimi natornimi silami.

Od severa proti jugu teče skozi dolino potoček, ki se po leti večkrat posuši, a ob nevihtah svoje plitve bregove prestopi in časih revnim vaščanom veliko kvare napravi. Zadnji dve kočici proti jugu stojita si ravno nasproti. Jedna stoji na malem višku par korakov od potoka na levi strani; druga nekoliko večja in lepša na desnem bregu dotika se rečice, ki goni mlinska kolesa. To je Mlinarjeva hiša, a ona manjša, tej nasproti je Dalnikova. Samota in potreba združuje ljudi, da živé skupaj kakor bratje in sestre v miru in ljubezni.

Takó je bilo tudi z Mlinarjem in Dalnikom, odkar je stala vas; ali h krati se je vse izpremenilo.

Stari Martín Dalnik in žena njegova Neža sta imela hčer Angelo, ki je bila kakih devetnajst let stara. Da - si je bila ta družinica v vsej vasi skoraj najubožnejša, preživela se je vendar vedno pošteno in je živela z vsemi sosedi v lepem miru. Mlinar Florijan, čegar žena Marjeta je tri leta poprej umrla, imel je sina Lenarta, ki je vže zvršil dvajseto leto. Oba skupaj sta gospodarila modro in previdno. Ta hiša je bila v vsej vasi za župnikovo najlepša in najimovitejša.

Vmes mej obema hišama je bilo majheno zidano znamenje, v katerem je stal lesen, da - si neumeteljno izdelan, a vendar čestitljiv kip Marije brez madeža spočete. Pobožni romarji so tu radi počivali in odmolili par očenašev. Tudi vaščani so se zbirali pogosto na tem kraji k skupnej molitvi. Vsako leto meseca majnika ste obe hiši venčali nebeško kraljico. Vzlasti si je Angela mnogo prizadejala, da bi kolikor mogoče odičila krasno podobo. Najlepše pa jo je nakitila zadnji dan cvetočega majnika, ko se je za njó praznoval dvojni god: Naše ljube Gospé in njene patrone svete Angele.

Bilo je meseca majnika.

Mlinar in Dalnik gresta nekega nedeljskega popóldne skupaj v cerkev k Šmarnicam. Po opravi se podasta v krmo, da si odpočijeta nekoliko težavnega dela. Domóv grede govorita o tem in ónem; slednjič nanese govor na Šmarnice in domačo kapelico. Dalnik nastavi vprašanje, čegava je ta kapelica pravo za pravo. On sam trdi, da je bolj njegova last nego li Mlinarjeva, ker jo Angela lepša in oskrbuje. Brez nje, pravi, bila bi kapelica sama sebi prepuščena ter bi polagoma tudi popolnem razpala. Stari Mlinar se odločno protivi takim trditvam, dokazujoč, da stoji znamenje na njegovej zemlji in da je torej njegova svojina. Sklicuje se tudi na to, da le on kupuje olje, ki gori pred Marijino podobo.

Nobeden noče odjenjati od svoje trditve. Beseda prinese besedo in prepir se začne.

„Olja pa tudi jaz lahko kupim,“ pravi Martin ježno.

„Kaj boš ti . . . berač! kupi si raje kruha,“ odgovori Florijan zaničljivo.

„Takó, ti očitaš meni beraštvo? Glej, da ne postaneš sam večji berač nego sem jaz. Napuh se vselej kaznuje. Z našim prijateljstvom je pa zdaj pri kraji, Florijan!“

„Bodi! Jaz lahko živim brez tebe.“

„In jaz tudi brez tebe!“

„Dobro; potem ne izgubiva ničesar.“

To rekši gresta narazen niti da bi si še jedenkrat pogledala v lice. Ako mej dvema družinama, ki sta do sih dob živeli med seboj v ljubezni, preneha mir, je to ravno takó, kakor bi ugasnilo solnce in bi pokopali prijateljstvo. In takó je tudi bilo.

Zaničljivo in ježno sta se gledala soseda in se drug drugega izogibala, kder koli sta le mogla. Dozdaj sta drug drugemu pomagala pri delu in v potrebah sploh, a od sih dob je raje vsak prebijal pomanjkanje nego da bi privoščil bližnjemu samó jedno dobro besedo.

Pobožna Angela in njena mati Neža niste imeli ónega srda, kakor Martin, in ste radi govorili z Lenartom, ki se tudi ni mnogo brigal za očetovo trmoglavost. Vsi trije so se tolažili, misleč: „Morda bode kmalu drugače. Ako ljubi Bog hoče, sprijaznila se bode ta tudi očeta.“

Veseli majnik se je bližal koncu. V predvečer zadnjega dne je sedela Angela pred kapelico in pletla vence, da ovenča ž njimi „svojo Gospó“, kakor je rada večkrat rekla. Mati Neža jej je pri delu nekoliko pomagala. Mlinarja Florijana ni bilo nikjer videti a Lenart je prinesel dva lepa šopka cvetic in ju dal Angeli, da ju povije v vence.

„Mati,“ nagovori Mlinarjev sin Nežo, „jaz mislim, da Mati Božja nima menda ničesar s sovraštvom med nami?“

„Takó je!“ odgovori Neža. „Pri nebeškeji kraljici moramo vsi v miru živeti med seboj.“

Lenart poklekne pred oltarček in zmoli očenaš; potem se molče vrne. Mati Neža pa ga skrivaj pokropi z blagoslovljeno vodo, ki je bila v kropilniku.

Prihodnji dan je bil neizrečeno lep. Dopóldne je bila maša v župnej (farnej) cerkvi. Mnogo ljudstva se je zbralo počastit „Našo ljubo Gospó presvetega Srca“ in se poslovit od prijaznih Šmarnc za jedno leto. Po končaneji službi božjej se je podala Angela z materjo naravnost domóv, kjer je ostal oče kot váruh. Mlinar pa je rekel sinu, da ima v bližnjej vasi nekaj opraviti in da se bode še le zvečer povrnil, zato naj on čuva hišo.

Preteklo je póldne. Nikoli še ni solnce takó zelo pripekalo kakor danes. Nobena sapica ne ohladi vročega zraka, trava se suši, in listje na drevesih véne.

„Danes nam pa bodi sam Bog milostiv in Marija Devica!“ pravi Martin, med durmi stoječ, svojej ženi Neži. „Poglej, kako se vzdigujejo tam nad goro preteči oblaki, črni so in temnosivi; danes nas lahko kaj hudega doleti, ako nas vsemogočni Bog ne obvaruje.“

„Bog je doberljiv. On bode vže takó storil, kakor se njemu dobro zdi,“ odgovori Neža plaho gledajoč k nebu.

„Ljuba Mati Božja nas váruj zléga,“ pristavi Angela stopivši iz sobe. „Meni je tako težko pri srci. Kaj neki to pomeni?“

„Meni tudi nekaj srce teži,“ vzdihne oče. „Sovraštvo s sosedom mi ne dá pokoja.“

„Spravi se torej ž njim in ne jézi Boga s svojo trmoglavostjo,“ prosi ga žena.

V tem trenutku razsvetli ognjenožaren blisk vse nebó, da človeku kar vid jemlje. Ob jednom zagrmi, da se zemlja strese pod nogami. „Bog in sveti križ božji,“ zakličejo vsi trije h krati. Močan veter potegne in dež se vlije kakor iz škafa. Martin zaloputne s silo vežna vrata, da ne more vihar v vežo. Neža hiti prižigat sveti ogenj, oče in hči pa poklekne v sobi pred sveto razpelo in molita, da bi Bog ne raztegnil svoje mogočne roke in ne udaril s svojo težko šibo.

Zunaj vihrá nevihta z grôzno silo. Več ne razsvetljujejo posamezni bliski temnega neba, temveč vse obzorje podobno je velikej gorečej ravnini. Vmes se meša votlo gromenje in bobnenje nevihte. S tem groznim vriščem in piščem se borí šumenje deročih potokov in hudournikov, ki so nenadoma postali velike reke, da ubogih prebivalcev ni več toliko grôza bliskov in gromov, temveč mnogo bolj naraščajočih vodâ, ki hité v burnih valovih po hribu nizdolu.

„Za božjo voljo, Martin, poglej, kakó stopa voda čez bregove in dere čez travnike,“ kliče Neža v obupnosti roki vijoč.

„In kakó nevihta še vedno močnejše razsaja,“ pristavi mož, gledajoč z mračnim očesom na goro. „Do zdaj sicer nismo bili bogati, in — ako se nas Bog ne usmili — v jednej uri smo berači.“

Grôzen ropót in polóm! Dalnikov hlevček so izpodkopali močni valovi, da se je zgruzil v kalno vodovje. Obupno kličeč odprè Angela okno in upije: „Bog pomagaj, naša kozica, naša Liska! Glejte, kakó jo valovi nesó in premetavajo sem in tjà. Nič si ne more pomagati . . . izginila je v valovih.“

Polomljeno tramovje se drvi naprej, dokler se ob znamenji Matere Božje ne ustavi. Kapelica, katero je voda okrog in okrog obdajala in jo vže malo ne izpodkopala, zmajé se; še par trenutkov in malo svetišče se ruši in zgine pod valovi. Grôzen krik zaženo vsi trije v Dalnikovej hiši.

„Oče, mati,“ ihtí Angela roki vijoč; „Mati Božja nas zapušča. Glejte, tam plava sveta podoba — zginila je zopet. Bog te čuvaj, ti moje zadnje veselje, ti moja zadnja tolažba!“

Voda je toliko narasla, da je vže pridrla v Dalnikovo vežo. Prestrašeni hité vsi trije v gorenje nadstropje.

„Ako se hiša podrè, daj nam Bog srečno smrt,“ pravi Martin in stopi k oknu. „Bog pomagaj, Mlinarjeva hiša tam doli je zgubljena! Voda je udarila vže skozi razbita okna; zidovje se že majé . . .“

Mati in hči zaženetá znova glasen jok.

„Hitímo, hitímo, da rešimo Lenarta,“ upije Angela. „Utonil bo!“

„Nemogoče je,“ odgovori oče počasi. „Kdor bi zdaj skušal doli priti, našel bi sam smrt v valovih.“

„Pomagaj torej Ti, o Bog, v svetih nebesih!“ vikne Angela in si pokrije obraz z zastorom.

Še jedna grôzna vihar na ura!

Jeza razsajajoče nevihte se poleže, oblaki se razdelé, in pomilovalen žarek zlatega solca pozdravi zemljo in pogleda kraj britkosti in žalosti.

Voda vidno sahne, a vedno se še porivajo valovi preko peska, blata in kamenja, pod katerim leži pokončano zasuto delo, imetje in upanje pridnih, delavnih ljudi.

Dalniki se pririnejo po stopnicah v spodnje nadstropje in pridejo plazeč se preko naplavljenega peščevja na prosto. Na zadnji strani je hiša malone do vrha zasuta in od podrtega hleva stoji le še jedna stena. Drevje pa je deloma polomljeno, deloma globoko v pesek zakopano.

Grôzen je pogled na mlin. Na pol zakopan, na pol porušen ni več podoba mirnega človeškega stanovanja. Okna so napolnjena s peskom in z vsakovrstno naplavljenjo šaro. Komaj se je mogel Lenart oteti v podstrešje. Od tod zleze po končanej nevihti na streho in skoči na zemljo. Potrt in vesel hiti potem k sosedu. Molčé in s solzami v očeh si podajo roke.

Noč se vleže na zemljo in bleda luna gleda tako enakomerno in malomarno z jasnega neba, kakor bi jej bile vse nadloge in stiske, ki so zadele to dolino, popolnoma neznane.

„Tam-lè stoji oče!“ zakliče Lenart kažoč na neko podobo v daljavi, ki je stala na peščevji in tožila nad nesrečo, kakor prerok Jeremija na Jeruzalemskih razvalinah.

„Zdaj skuša prehoditi kraj nesreče; jaz mu pohitim naproti, da-si me je strah smrtno utrudil,“ nadaljuje skrbni sin.

„Lenart,“ prosi Martin, „privédi očeta tù sem, v vašej hiši vama ni moči prenočiti.“

„Bog vam poplačaj!“ zakliče mladenič in hiti čez razvaline po krajšem potu očetu naproti. Ta skuša na vsak način priti v svoj mlin; uvidevši pa, da je ves trud zamán, uda se sinu in gre za njim k Dalniku.

S proč obrnenim in temnim obrazom vzprejme Florijan pozdrav.

„Bog nas je ostro obiskal,“ pravi Angela in si zakrije obraz v zastor.

„Zdaj smo berači,“ pristavi Neža.

Nobenega odgovora ni iz ust Mlinarjevih.

„Pomagajmo si sami,“ in Bog nam bode pomagal,“ opomina Martin.

„Kapelica se je razsula,“ zine stari Florijan kakor v sanjah. „In podoba Matere Božje! Kam je ta prešla?“

„Izvestno se je zdrobila,“ odgovori Angela žalostno in zopet zaihtí.

„Dà, zdrobila se je,“ ponavlja Florijan zamišljeno. „Taka je človeška sreča! Pojdíva!“

„Oče, kam pa?“

„V mlin; domóv!“

„Imenuješ li to čudno podrtino tam doli naš dom?“

„Sosed,“ prosi Martin, „vidva ne moreta priti v mlin. Prenočita pri meni. Jutri poglejta, če se bo dalo iz te razvaline narediti človeško stanovanje ali ne.“

Nevoljno mrmraje se udá prošnjam. Brez vsake zahvale stopi v sobico, katero je ponudil Dalnik Florijanu in njegovemu sinu. Hrane in pijače se niti ne dotakne in prihodnje jutro pri slovesu govori le malo nerazumljivih besed.

Sočutje nad nesrečo privedlo je precejšno število usmiljenih ljudi iz okolice, ki so pomagali pri razkopavanju. Vse je pridno delalo in kopalo, da se hiše ali na novo prezidajo ali samó popravijo. Stari Mlinar se ne dá pregovoriti, da bi še drugo noč spal pri sosedu. Vse moči napnè in dela ves dan kakor živina, da si izkoplje v hiši kotiček, kjer bi mogel prenočiti in reči, da ne potrebuje več pomoči sovražnega sosedu.

Preteče teden dni. Delavci so delali ves dan in praznili sobe. Na večer so malo prenehali in se razšli, samó mlinar in njegov sin sta še neutrudno delala, kajti treba je bilo zadnji kot v sobi očistiti peska. Oba sta le malo govorila, ker oče je bil še vedno jezen in malobeseden; prevzetnim ljudem ni nič hujšega in zoprnišega nego nenadno obožanje.

Lenart se nasloni na lopato, da si nekoliko oddahne in si obriše pot raz čelo. „Oče, ako pomislim na óni strahoviti dan, zastane mi kri v žilah. Nisem se jokal, ko je voda trgala kos za kosom od našega posestva, ali pri jednem prizoru mi je oko solzilo.“

Stari Florijan pogleda začuden k višku.

„Povej dalje!“

„Saj se še spominata óne kapelice Matere Božje, katere zdaj ni več.“

„Dà, žalibog, valovi so jo razsuli.“

„Pokojna mati Marjeta so večkrat radi tam molili, in tudi vi, oče, ste iskali v mnogih hudih stiskah tam tolažbe in jo tudi dobili.“

„Res je, dragi sin!“

„Glejte, zdaj leži kapelica v razvalinah!“

„V vseh teh prevelikih nadlogah sem vže skoraj pozabil na-njo.“

„Oče, ne jezite se, ako trdim, da nas je Marija zapustila zato . . . zato, ker živite s sosedom v prepiru.“

„To je le tvoja domišljija,“ odgovori oče razdražen.

„Naj je! Pa srce mi je krvavelo, ko sem videl, kako se je kapelica podirala, in kako so umazani valovi sveto podobo sem in tjà metali.“

„Ali ne veš, kam je ta prešla?“ vpraša Mlinar z mehkim glasom.

„Nè, oče, ne vem. Videl sem sicer, kako jo je vrtinec v sé potegnil; pa jaz mislim, da bi se mogla komaj kaka trščica od nje dobiti; saj ni drugače mogoče, ko so vso našo trdno hišo valovi takó omajali.“

„Bila je to res lepa podoba,“ pravi stari zamišljen, da bi nam le blagoslova božjega ne odnesla od hiše.“

„Ne bilo bi čudno,“ vzdihne Lenart, „ako blagoslov božji tam izgine, kder se je vgnezdilo sovraštvo.“

Osorno se ozre oče na sina in pravi: „Ne govori mi o tem!“

„Zdaj je pokazala Marija, da ni ne vaša ne Dalnikova, temveč last vse vasi. Kaznoval je Bog vaš ponós in nama vzel, kar sva imela več, kakor sosed. Berača sva in beraški ponós je najgrši med vsemi.“

Oče ne vé kaj odgovoriti in se poprime zopet dela. Molcé kopljeta dobre četrť ure. Potem pa misli oče, da je za danes vže dosti.

„Pustite naj očistim popolnoma ta kot,“ prosi Lenart. Jaz nisem truden in slutim nekaj veselega.“

Vrata se odpró in Dalnik vstopi.

„Res, prav veselo,“ zamrmra oče in se obrne v drugo stran.

„Florijan, prosim izkaži mi jedno ljubav.“

„Takó, katero?“

„Pred mojo kočo leži velika skala, katero je voda tam pustila. Ne moremo je vsi trije prevaliti. Naj nam pomaga vaš Lenart.“

Zamôklo odgovori Mlinar: „Meni je vse jedno; jaz mu ne branim, ako hoče iti,“ in pomenljivo pogleda sina. Ta pa noče razumeti očeta in se nasmehne.

„Prav takó, Dalnik, sosed mora pomagati sosedu. Zeló rad vam izpolnim željo. Prosim potrpite malo, da to-le dovršim, precej bode končano.“

Dalnik prime Florijanovo lopato in dela poleg Lenarta.

„Tu mora velik kamen ležati, ker moja lopata ne prodrè skozi.“

„Zatorej odstranimo poprej pesek, ki leži na vrhu,“ odgovori hitro Dalnik, „jaz bodem pomagal.“

Po malem presledku oba glasno zakričita.

„Kaj pa je?“ vpraša stari Mlinar in se približa. Ta dva pa grabita strastno pesek in prst proč in vzdigneta vriskaje — podoba Matere Božje.

Florijan ostrmi in strepeta.

„Oče“, vikne Lenart ves osrečen, „poglejte, kako je podoba cela in neoskrunjena, kakor bi ležala med cveticami in ne med kamenjem.“

„Dà, čudno je to,“ mrmra Florijan. „Sosed, priznati moram, da je podoba vaša last; pa v mojej hiši jo je voda pustila, torej imam tudi jaz neko pravico do nje.“

„Podoba je res moja, zato jo ponesem v svojo hišo domóv,“ zavrne hitro Dalnik. „To je le naključje, da jo je voda sem doli zanesla.“

„In ako bi to ne bilo golo naključje?“ vpraša Lenart resno.

„No, in kaj naj bi družega bilo?“

„Znamenje od zgoraj!“

„In za kaj?“

„Da naj nastane mir!“

Vsi molcé; oba očeta povesita sivi glavi; njiju obraza sta resna.

„Ko bi mogla zdaj podoba govoriti,“ preneha Lenart môlk, „izvestno bi učila mir in spravo.“

„Kapelica se mora novič sezidati, da postavimo vá-njo to častitljivo podobo,“ zakliče Dalnik vneto.

„In jaz pripomorem k zidanji; tudi jaz hočem svoj delež imeti.“

„Imej ga; jaz ti ga pustim, Florijan!“

„Kaj pa, kadar bode kapelica dozidana, ali se bodeta tudi naprej še pisano gledala?“ vpraša Lenart s pikrim povdarkom.

„Nè!“ zakliče Florijan odločno. „Marija je skrinja mirú in sprave; ona hoče mir med nama imeti. Mir naj torej vlada. Kaj misliš ti, Martin?“

„Dà, mir mora biti!“

Podasta si roki in si pogledata odkrito in možko drug drugemu v solzne oči.

Dalnik nese potem podobo domóv v spremstvu Florijana in Lenarta in radostno kliče: „Angela, Neža, zopet smo srečni in bogati: tu vama prinesem nebeško Kraljico nazaj in ž njo novico, da je mir sklenjen med nami.“

„Hvala Ti, Večni! Slava Mariji, ki je naša dobra in zvesta mati!“
vzklikneta obé h krati in hitita naproti.

Preteklo je leto in napočil je zopet zlati majnik. V novej in večjej kapelici stoji bogato nakitena in ovenčana kraljica nebes in zemlje, pred njo pa gori v prekrasnej svetilnici svitla lučica.

Tudi zadnji dan majnika je prišel.

Popoldne vstopi v kapelico Lenart, praznično napravljen; ob desnici mu stopa Angela z rožnim in cvetličnim vencem na glavi. Za tema pridejo v kapelico Florijan, Martin in Neža, vsi z radostnim smehom na lici. Poklek-nivši pred oltarček molijo vsi, da bi Bog srečo dal mladima zaročencema in da bi ju čuvala in varovala Marija s svojo mogočno roko.

Slednjič začne Florijan na glas moliti litanije Matere Božje, in ko pride na besede: „Skrinja mirú in sprave“ nehoté mu glas zastane. Morda se je spomnil nesreče, ki ga je pred letom doletela, ali pa je mislil, kako so se te besede izpolnile nad njim in nad Dalnikom. Še le po nekolikem presledku so odgovorili ostali štirje: „za nas Boga prosí!“ Izvestno so si tudi ti mislili svoje, ker nevesti in njenej materi so zaigrale solzé v očéh.

J. B.

Pripovedka o jablani.

ekdaj je živela v jutrovih krajih zapuščena siromašna vdova s tremi še nedoraslimi otroci. Imeli niso drugega premoženja nego na pol podrtó leseno hišico, v katero je ob deževji lilo kakor skozi rešeto. Boléhava mati ni mogla potrebnega živeža preskrbeti ne sebi ne otročičem; malokdaj pa se je pokazal usmiljen človek, ki bi prinesel košček kruha gladnej družinici.

Pred samotno hišico pa je rastla košata jablana, ki je bila vérna priča velikej bédi uboge zapuščene vdove z otroci. Vse to jo močno gane v sočutji do nesrečnih. Na vzpomlad se miločutna jablana vsa preobleče v belo cvetje. Takó nakitena privabi mnogo drobnih ptičic pevk, ki so otroke saj nekoliko kratkočasile in tolažile. V vročem poletji je dobra jablana razgrnila pred hišico hladilno senco, v katerej se je družinica tudi nekoliko okrepčala. Jablana je svoje veje takó lepo razprostrla, da niti jeden solnčnih žarkov ni posijal skozi. Na jesen pa je bilo vse polno lepo rúdečih jabolk. Jablana je veje skoraj do tal upognila, da so otroci z ročicami laže segali po zrelih jabolkih.

To je vsevidljivemu Bogu zeló dopalo; jablana se mu je s svojim milo-čutjem zeló prikupila. V podobi prelepega angela stopi k njej, rekoč: „Še celó ti lesena stvar imaš sočutje do ubogih zapuščenih sirot, zatorej ne bodeš odslej več imela, kakor smrt, bledega, nedišečega cvetja in sadja, nego cvet bodi ti belorudeč in prijetno dehteč, a sad rumenorudeč, močno dehteč in dolgo stanovit. Takó se je tudi zgodilo.

Omeniti je še treba, da je bila jablana po storjenem grehu, ki sta ga storila Adam in Eva v raji, zgubila vse dobre in lepe lastnosti, a zdaj jih je po milosti božjej zopet dobila.

Iz tega se vidi, kako všeč je Bogu, ako pomagamo zapuščenim sirotam.

J. Volkov.